

JOSEP PADRÓ

Contrallums al capvespre*Suite per a quartet de corda*

1	Com un xiprer contraclaror	6'11
2	El caminant	4'10
3	Les paraules	5'46

Llegenda d'ambició i de mort (música escènica)*Suite per a quartet de corda*

4	Preludi	5'35
5	Migdia d'or	3'56
6	Porfídiosa nit	2'00
7	Comiat d'amor	5'43
8	Cara o creu	2'50
9	Presagi amarg	2'49
10	La batalla	5'59
11	La derrota	2'59
12	Tràgic retorn	2'17
13	Final	2'29

Policromies*Suite per a trio de corda*

14	Carmí	3'40
15	Ambre sobre violeta	3'41
16	Escala de grisos	4'48

Sortilegis**Suite per a flauta i trio de corda*

17	L'espera	4'10
18	Aquella nit de plata	3'24
19	Joia	2'38

Agraïments:

Josep M. Massegú

Josep M. Vilari

Jon Hands

Conservatori Municipal de
Música de Manresa

ENSEMBLE ALQUÍMIA

Àngels Ríos, flauta
Ariadna Padró, violí
Miquel Córdoba, violí
Laia Besalduch, viola
Anna Costa, violoncel

*A la meua companya, en agraïment per tantes hores
 compartides en el respecte i la llibertat.

Enregistrament realitzat al Conservatori de Manresa (2009-10)

Presa de so i muntatge: Llorenç Balsach

Portada: Josep Padró: *Viollocell*

Dip. Leg.: B-36237-2010

©(P) 2010 ARS HARMONICA

(www.lamadeguido.com)

AH215

DDD

Durada
76'08

ENGLISH COMMENTARY INSIDE
 COMENTARIOS EN ESPAÑOL EN EL INTERIOR
 COMENTARIS EN CATALÀ A L'INTERIOR

El músic Josep Padró, un exemple de tenacitat

Iniciem aquest retrat, amb aquestes paraules de l'escultor Manolo Hugué: *"allò que cal és continuar, continuar... I que en art, tot està fet i refet admirablement. El difícil és adonar-se d'això i marxar encara que només sigui darrere de la processó. Guanyar és fer aquest camí amb una atxa, un ciri o una candela d'un sou. Fora d'això, tot és cendra, pols i no res."* I és que pensem que el nostre músic n'és un admirable seguidor d'aquesta processó inacabable, d'aquesta música constant que es va encadenant segle rere segle. I ho fa amb vocació, amb dignitat i amb tota la modèstia que vulgueu, sense grandiloqüències, però amb tot el convenciment i tota la fermesa del món. I sabent mirar enrere, caminant fidel i ben enfilat a una llarga tradició, al mateix temps que servant les mans lliures i els ulls oberts mirant endavant: cercant noves formes d'expressió, garbellant, amb paciència i serenor, el gra de la palla de la modernitat.

La lliçó de geometria dels polígons estrellats, ens ensenya que la gràcia i la bellesa de les estrelles està en les seves puntes; tanmateix, que és el seu nucli el que les aguanta i que les expandeix cap

enfora. La vida del Josep Padró, doncs, com la de les estrelles, està formada per diverses puntes. La de l'artista, ja que pinta notablement, utilitzant una paleta de colors suaus i tendres, tardorencs, crepusculars, i com coberts d'una patina d'un rovellat argentat, misterios; i dibuixa talment un àngel rebel, amb una ironia molt fina, punyent, però sense fer mal. La de l'escultor que ha modelat amb fang petites escultures inquietants. La del literat que escriu sense embolics, amb claredat, perquè sap anar al moll d'allò que vol dir. La de l'home disciplinat, que sap acceptar el repte d'una estructura fèrria, en qualsevol procediment; mes, sense oblidar-se mai de, com diu Eugenio Montale, *"cercar una malla trencada a la xarxa que ens embolica, i saltar fora, fugir!"*.

La música, però, n'és la punta més esmolada, la més daurada, la que dona color i vida a totes les altres. Val a dir que, com a músic, és un professional que sent i estima la seva professió; un original i excepcional pedagog; un flabiolaire i un flautista de nivell; i un músic que ha demostrat abundantment la seva capacitat per organitzar una escola i dirigir tota mena d'orquestrs i conjunts. Però, per sobre de tot, el Josep Padró, és un compositor que ha sabut fresar el seu

propi camí musical. Un camí on hi ha desplegat el seu treball, la seva extraordinària intuïció i la seva sensibilitat artística. Una música on hi treuen el cap, com dalt d'un escenari, tots els colors dels seus quadres, els rostres dels seus modelats, el plor i el dolor, l'alegria i el somriure, l'esperança i la ironia dels seus dibuixos i poemes.

En el nucli de l'estrella, però, en el pou profund on hi van a parar les característiques i les essències de totes les puntes, darrere de decorats i bambolines, hi ha el sentiment profund de l'humanista creient, sentiment meravellosament expressat en aquest vers definitiu de William Wordsworth: *"Joia d'haver viscut, no ets pas debades!"*

Josep M. Masegú i Bruguera

Les obres

Per a molts, la faceta de docent ha estat la més coneguda en la llarga i intensa trajectòria professional de Josep Padró, però no podem oblidar tampoc les d'instrumentista –a la flauta travessera, flauta de bec i flabiol– director i compositor. Josep Padró no sols ha viscut i viu la música d'una manera integral que fa que cap d'aquestes facetes es pugui separar de les altres, sinó que la viu en

plena, constant i fructífera simbiosi amb la resta de manifestacions artístiques, especialment la poesia i les arts plàstiques que ell mateix també ha conreat. I això es fa especialment evident en la seva faceta de compositor.

Si bé moltes de les obres de la seva primera època estaven dedicades a la cobla (sense oblidar la seva producció coral), en els últims anys i –tal com ell mateix manifesta– en part gràcies al que ha representat el col·lectiu manresà d'artistes "Quaderns de taller", s'ha abocat de manera molt més decidida a altres terrenys, en especial la música de cambra, gènere en el qual ha trobat un espai idoni per a la riquesa de la seva paleta expressiva. El seu és un treball artesà, lent, de retorn sobre materials i processos, de repensar i madurar, que dóna lloc a unes obres denses, riques de matisos, que elabora i reelabora unes materials melòdics sovint d'un lirisme destacable i que no amaga –més aviat exhibeix– clares relacions amb el territori i el seu folklore, passant-los per una àmplia gamma de recursos harmònics, rítmics i contrapuntístics. En aquest exercici creatiu d'interdisciplinarietat artística, Padró es serveix de les referències literàries i pictòriques –poètiques i cromàtiques, sobretot– principalment per

explotar al màxim aquesta capacitat de la música de suggerir, d'expressar, de descriure, de transmetre sensacions, sentiments i emocions, però no pas per conduir-nos a mode de guiatge inqüestionable, vers la idea subjacent en el text o el quadre que li serveix de punt de partida, sinó perquè la subjectivitat de cada oient pugui construir de nou emocions i sensacions. Aquesta és la invitació que ens fa aquesta música; i el seu contingut és prou ric com perquè ens sigui ben fàcil assolir aquest objectiu.

Aquesta mena d'eix vertebrador de la seva composició no impedeix pas que cada un dels moviments en particular ni el conjunt de cada una de les obres, tinguin una estructura o forma molt acurada que contribueix a fer-nos entendre –des d'aquest equilibri temporal que la forma estableix- cada un dels elements que l'autor ens vol comunicar. Amb aquestes eines, Josep Padró basteix unes obres sovint de format molt lliure, que remetent a la idea genèrica de la suite, i de petit format, tant en les dimensions dels grups per als quals compon com per la durada; alhora, dins de cada un dels moviments que configuren les seves obres, tendeix a establir zones ben diferenciades: canvis tonals, mètrics, de tempo, de material temàtic, texturals...

que acaben configurant un món de petits quadres, breus, d'una riquesa i densitat sovint comparables a les del Lied.

Idees com la de les altres arts transformant-se i elevant-se fins a esdevenir música, la música de petit format (cambristic) que opera amb idees que –en canvi- no tenen res de petites, obres que supediten una estructura prefixada o estandarditzada a aquest objectiu de suggerir i representar, la riquesa tonal, el quartet de corda com a manera privilegiada de l'expressió cambrística... són tots ells elements – conceptuals i estètics– que ens remetent, perferentment, a músiques d'altre temps; però també ens recorden que, alhora, aquestes són idees que –amb les arrels posades en el romanticisme i el postromanticisme–, han esdevingut veritablement clàssiques, per la qual cosa mantenen plenament llur validesa per a continuar essent obres rigoreses, personals, sinceres, que ens parlen i ens interpel·len; com les que tenim en aquest CD.

Contrallums al capvespre (1985) és una obra escrita originàriament per a orquestra de cambra i que aquí es presenta en una versió posterior per a quartet de corda. Està estructurada en tres moviments compostos a partir de

sengles poemes. *Com un xiprer contraclaror* (Josep Junyent, 1930-1993) és el primer moviment, de caràcter lent, en el qual apareixen paisatges canviants, i les referències tant a la dansa que apareix al poema (en aquest cas una sardana), com al mateix capvespre, que hi percebem omnipresent. El segon moviment –*El caminant*– parteix d'un poema d'idèntic títol del qual és autor el mateix Josep Padró: emmarcat en un uníson inicial i final que ens evoca la solitud del caminant, el camí transcorre per paratges diversos que s'emmiraen en les diferents cares que pren un mateix material temàtic, per sobre d'un baix impertorbable, imatge sonora constant d'un caminar decidit. El lligam temàtic amb el primer moviment que ens recorda que continuem en el capvespre, ens acompanya fins al darrer moviment, *Les paraules*, sobre un text de Salvador Espriu; una nova evocació de la sardana, unes referències a sonoritats arcaïtzants, el melodisme intens del violí... fan d'aquest moviment una profunda transformació del poema que s'enlaira per sobre de la tristor d'aquell.

Llegenda d'ambició i de mort (2000) és una obra de dimensions força més grans que la primera, escrita també per a quartet de corda. A través d'un preludi

en el qual se'ns presenten alguns dels temes que aniran apareixent al llarg de l'obra, i uns altres nou moviments, l'autor repassa, en una sèrie de quadres, els moments crucials de la cruenta i apassionada història que es narra en la cançó tradicional catalana "Don Joan i Don Ramon". Amb aquest punt de partida, l'autor compon una obra pensada per a ser coreografiada en l'estil de la dansa d'arrel, i per a intercalar-se amb un text que no sols glosa la història del dolorós retorn de la guerra que es narra a la cançó folklòrica, sinó que, sobretot, imagina els moments anteriors a aquest retorn.

Així, dels moments previs a la cançó, en destaquen l'esmentat preludi, amb la presentació dels temes i un llarg i sentit solo de viola com si personifiqués en aquest instrument el dolor que traspua tota la història, el llenguatge clar i brillant de *Migdia d'or*, el clima d'intranquil·litat que respira tothora la *Porfidiosa Nit*, el *Comiat d'amor* que –amb els seus contrastos– ens parla tant de la tristor del comiat com de l'ardor de l'amor, *Cara o creu*, que planteja un punt d'impasse en la narració, *Presagi amarg*, amb la primera aparició del tema de la cançó tradicional, i *La batalla*, emmarcada per un tema homofònic, de molta força, que

reprèn material exposat al preludi. *La derrota* seria el punt on comença la narració folklòrica, un moviment de gran treball melòdic, contrapuntístic i rítmic, amb aportació de material ja exposat; continua amb *Tràgic retorn*, on la idea del retorn s'emfasitza en fer sentir de nou el tema del *Comiat d'amor*, i el *Final*, en què es palesa que, malgrat tot, queda lloc per a l'esperança.

Policromies (2006) sorgeix de la plasmació en sons de les impressions causades per l'observació dels colors, ja siguin en les roses per Sant Jordi, en la llum crepuscular, o en un gravat, i esdevé una obra en tres moviments per a trio de cordes en la qual contemplem atònits tot el món interior de l'autor, que transforma en carmí, en ambre sobre violeta i en una escala de grisos, respectivament, aquestes tres visions. El primer moviment té una estructura bipartita, amb ús de motius molt contrastats, que són objecte d'un treball temàtic dens que també és molt evident al tercer, de caràcter lent, excepte la coda, en el qual apareix tot un món subjectiu de contrastos (de temes, de *tempos* i d'ambients) i transformacions a partir d'una escala de grisos que més aviat ho és de tots els colors, gràcies a la rica subjectivitat de l'artista que ens dona pistes per saber mirar com ell. Ambdós

emmarquen el moviment central, en un tempo lent, on l'emotivitat de les melodies entrelaçades ens parla de la contemplació i la vivència del crepuscle.

Sortilegis (2009) és l'única d'aquestes obres que no té un punt d'arrencada en altres llenguatges artístics sinó en els seus propis sentiments; potser per això és escrita per a flauta (representació del propi jo de l'autor, flautista a més de compositor) i trio de cordes, com si escrivís encara més en primera persona que en la resta d'obres. El protagonisme que el mateix contrast timbric dóna a la flauta encara l'accentua l'escriptura, que li confereix un paper clarament solista. *L'espera*, el primer moviment, aconsegueix gairebé, esdevenir autèntic deler; *Aquella nit de plata* transmet una sensació de felicitat i de plenitud que encara accentua la intensitat de la melodia per a flauta de la secció central d'aquest moviment, en forma ABA. *Joia*, l'últim moviment, també en forma ABA, és l'únic en aquest repertori amb un clar caràcter de dansa (inclou una citació del Bolero de Ravel) accentuat pel pizzicato de la corda i que en la seva secció central més lenta, ens parla d'un altre tipus de joia, més continguda.

CONTRALLUMS AL CAPVESPRE

COM UN XIPRER CONTRACLAROR, de Josep Junyent

Com un xiprer contrasta
davant la posta immensa,
s'allargassa el meu viure
amunt com una flama.

Els ara silenciosos ocells
reprendran veu i càntic
quan les branques encetin
de nou la seva dansa

EL CAMINANT, de Josep Padró

Que el captard no m'atrapí desgranant el rosari
de les llàgrimes ermes i dels dubtes passats.
Per què rendir-me dòcil a burxar la memòria,
quan els records fan nosa per seguir caminant?

Mentre enfilo la senda, les mans buides de somnis,
escorcollant l'entranya fugaç de cada instant,
sento la veu inerme del Destí, que m'espera
i sotmès em pregunta: On em portes, company?

LES PARAULES, de Salvador Espriu

Hi ha tristesa darrere
les paraules, lents carros
en corrua que porten
runa de tu, molt tedi
de tarda de diumenge,
temor de dany. Se't tanquen
llibres i amics, els llavis
de les coses. Malèvols
aprenents d'homes grisos
t'encalcen per difícils
retorns a Déu. Intentes
amagar-te ben dintre
del teu hivern, on puguis
amb tants records encendre
l'últim foc. Després mires
amb ulls ja buits i penses
a dormir. Però encara,
a les palpentes, vénen
ferida porcellana,
nocturna seda, i trenques,
des d'una aigua profunda,
veus d'oblidats, intacte
vidre vell de paraules.

Josep Padró Sala

Nascut a Manresa (Catalunya), inicia la seva formació musical al Conservatori d'aquella ciutat.

Estudis de flauta travessera, que perfecciona amb Salvador Gratacos i Willy Freivogel, participant com a solista en diferents grups de música de cambra, jazz i simfònics.

Estudis de flauta de bec, instituint el *Quartet de Flautes Dolces de Manresa*, (1973) amb el que realitza una intensa labor de divulgació de la música antiga i obté el premi nacional de música de cambra Josep M. Ruera.

És diplomad en *Pedagogia Musical Moderna* per l'Institut Lemmenz, de la Universitat de Lovaina.

Estudis d'harmonia i composició, amb una extensa producció de música per a cobla, coral i instrumental de cambra i d'obres d'orientació pedagògica, havent obtingut diversos premis.

L'any 1976 és fundador i coordinador pedagògic del Centre de Pedagogia Musical Activa Esclat, orientat principalment en la sensibilització dels infants, amb l'aplicació dels procediments més avançats de la pedagogia musical.

L'any 1982 ingressa al Conservatori Municipal de Música de Manresa, com a professor de flauta travessera i música de cambra,

exercint també com a director de l'Orquestra del centre.

Ha impartit diversos cursos de pedagogia musical moderna, dedicats a mestres i educadors.

ENSEMBLE ALQUIMIA

Trio Alquimia

Ariadna Padró, violí
Laia Besalduch, viola
Anna Costa, violoncel

El Trio Alquimia neix el gener del 2005, arran de l'amistat i l'afinitat musical que comparteixen des de molt joves Ariadna Padró, Laia Besalduch i Anna Costa. La seva trajectòria musical conjunta s'inicia a la *Jove Orquestra Nacional de Catalunya* i posteriorment a la *Joven Orquesta Nacional de España*. Després de finalitzar els seus estudis a l'estranger -Austria, Holanda i Anglaterra, respectivament -, decideixen iniciar aquest projecte amb l'objectiu d'explorar un repertori poc conegut que abraça tots els estils i es caracteritza per atorgar una remarcada funció solista a cadascuna de les seves veus.

L'any 2005 és premiat als concursos *XIIIè Concurs de música de cambra per a joves intèrprets*, de Castellterçol i *4art Concurs de música de cambra de Valldoreix*, i participa en el *Festival Internacional de Música per Ordinador* (IMCA) amb un concert a l'Auditori de Barcelona.

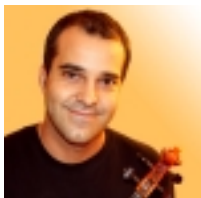
Posteriorment realitza un enregistrament en format sonor i visual pel programa *Nydia*, de Televisió de Catalunya, sobre l'obra *Policromies* de Josep Padró.

L'abril del 2006 obté el primer premi en el *XVIII Concurs Paper de música*, de Capellades. També és guardonat al *Premi de música Ciutat de Manresa*, el febrer del 2007, als *XVI Pòdiums de música de cambra*, de Sant Joan de Vilatorrada, el maig del 2008 i recentment és proclamat guanyador dels Premis *Tutto* de COMRàdio.

Des dels seus inicis, el Trio Alquimia rep classes magistrals del violinista Corrado Bolsi i dels membres del *Quartet Casals*, Vera Martínez, Abel Tomàs, Jonathan Brown i Arnau Tomàs. També ha treballat amb el violinista Mark Gothoni, membre del *Quartet Orpheus*.

Han realitzat nombrosos concerts arreu de Catalunya i de l'Estat Espanyol (Àvila, Zafra, Gernika), destacant la seva participació en el *Festival y Academia Internacional de música de cámara de Galicia*, amb actuacions a Santiago de Compostela, Lugo i Pontevedra.

Col·laboradors:

Miquel Córdoba, violí

Nascut a Sabadell, realitza els seus estudis de violí, viola i música de cambra amb M. Àngels Casas al Conservatori de Manresa i més tard amb el violinista Gonçal Comellas al Conservatori del Liceu de Barcelona. Ha rebut master classes d'Alfredo García, Nicolas Chumachenko, Igor Oistrakh, Shmuel Ashkenasi, Ruggiero Ricci, del *Quartet Casals* i del *Vermeer Quartet*.

Des de l'any 2004 és viola principal de l'Orquestra *Camerata XXI* de Tarragona, actuant també amb el seu Quintet de Solistes en programes de petit format.

També és membre de l'*Alart Quartet*, amb qui realitza una intensa activitat cambrística des de l'any 2008.

Compagina la seva agenda concertística amb la tasca pedagògica com a professor al *Centre de Formació i Creació Artística de l'Escorxador* d'Igualada.

Àngels Rios, flauta

Nascuda a Esplugues de Llobregat, inicia els seus estudis de flauta travessera al Conservatori de Manresa sota el mestratge de Josep Padró. L'any 2001 finalitza els estudis superiors de flauta travessera al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona.

Ha rebut classes dels reconeguts flautistes: Bernat Castillejo, Jaime Martín i Pierre-Yves Artaud.

Des del 2001 i fins el 2004, va perfeccionar-se a l'*École Nationale de Musique, de Danse et d'Art Dramatique* d'Orléans (França) amb la flautista-pedagoga Arlette Biget. Allà obtingué el Premier Prix de flauta, el Premier Prix Régional i el Premier Prix de Música de Cambra, sota el mestratge de Pierre-Alain Biget. També va realitzar estudis de Cant i d'Art dramàtic.

Ha tocat en diverses orquestres: *Camerata XXI*, *OEMUC*, *Orchestre Symphonique d'Orléans*, *Orquestra de flautes d'Orléans* com a concertino i solista i a l'*Orquestra de Flutes Francesa*.

Actualment és membre del Quartet de flautes travesseres "*La Trèr*" i alterna la seva activitat concertística amb la pedagogia.

Las obras

Josep Padró, compositor, director, docente e instrumentista –flauta travesera, flauta de pico y flabiol–, vive la música de forma integral: ninguna de estas facetas se puede separar de las demás y todas están en simbiosis con el resto de las artes; esto se hace especialmente evidente en sus composiciones.

En los últimos años, a través de la composición de obras de cámara, ha encontrado un espacio idóneo de expresión. Un trabajo artesano, lento, da lugar a unas obras ricas en matices, que reelabora materiales melódicos de un lirismo destacable y con claras relaciones con el territorio, sirviéndose de referencias literarias y pictóricas, a menudo para explotar esta capacidad de la música de sugerir, expresar y transmitir sensaciones, sentimientos y emociones, invitando a la subjetividad de cada oyente para construir sus propios caminos.

Esto no impide que cada obra y cada movimiento, presenten una esmerada estructura que ayuda a entender los elementos que el autor desea comunicar. Con estas herramientas, Josep Padró fundamenta unas obras a menudo de formato libre, como suites de pequeño formato, tanto por las dimensiones de los grupos como por su duración; a la vez, en cada movimiento los cambios tonales, métricos, de tempo, temáticos, textuales...

configuran un mundo de pequeños cuadros, breves, de una riqueza y densidad a menudo comparables a las del Lied.

La idea de la pintura y la poesía elevándose hasta convertirse en música, la música de cámara, la supeditación de la estructura estandarizada con el objetivo de sugerir,... son elementos que nos remiten, preferentemente, a músicas de otro tiempo; pero a la vez nos recuerdan que son ideas enraizadas en el romanticismo, que se han convertido en clásicas y mantienen su validez especialmente en obras rigurosas, personales y sinceras como éstas.

Contrallums al capvespre (1985) – **Contraluces al atardecer**–, inicialmente para orquesta de cámara y presentada aquí en una versión posterior para cuarteto, está construida en tres movimientos vinculados temáticamente y compuestos a partir de sendos poemas. *Com un xiprer contraclaror* (Como un ciprés a trasluz)(Josep Junyent, 1930-1993) es el primer movimiento, lento, donde aparecen paisajes cambiantes y referencias a la sardana y al propio atardecer. *El caminant* (El caminante) parte de un poema homónimo de Padró: escuchamos los unisonos inicial y final evocando la soledad del caminante, la transformación del paisaje y el bajo imperturbable, imagen sonora de un caminar decidido. En *Les paraules* (Las palabras), sobre texto de Salvador Espriu, una nueva evocación de la sardana, referencias a

sonoridades arcaizantes y el melodismo intenso del violín, transforman el poema y se elevan por encima del mismo.

Llegenda d'ambició i de mort (2000) – *Leyenda de ambición y de muerte*–, también para cuarteto de cuerda, consta de un preludio y nueve movimientos que repasan los momentos cruciales de la cruenta historia narrada en la canción tradicional catalana «Don Joan i Don Ramon». Partiendo de ahí, el autor compone una obra para ser coreografiada y para intercalarse en un texto que glosa el de la canción folklórica, pero que, además, imagina los momentos anteriores.

De ellos, destacan el preludio, con la presentación de los temas y un solo de viola que concentra el dolor que respira la historia, la luz de *Migdia d'or* (Mediodía de oro), la intranquilidad de *Porfidiosa nit* (Perfidiosa noche) el *Comiat d'amor* (Despedida de amor), donde conviven la tristeza de la despedida y el ardor amoroso, *Cara o creu* (Cara o cruz), que plantea un punto de *impasse* en la narración, *Presagi amarg* (Presagio amargo), donde aparece el tema tradicional, y *La batalla*, enmarcada por un tema homofónico vigoroso. En *La derrota* comienza la narración folklórica, un movimiento de gran elaboración, con material ya expuesto; En *Tràgic retorn* (Trágico regreso), la idea del regreso se enfatiza; en el *Final*, se hace patente que, pese a todo, permanece un lugar para la esperanza.

Policromies (2006) –*Policromias*–, surgida de la observación de los colores de las rosas de Sant Jordi, la luz crepuscular, o un grabado, respectivamente, consta de tres movimientos para trío de cuerdas. El primero tiene estructura bipartita con motivos muy contrastados y trabajados, como el tercero, lento, donde aparece todo un mundo de contrastes y transformaciones a partir de una escala de grises que más bien lo es de todos los colores. Ambos enmarcan el movimiento central, en tempo lento, donde la emotividad de sus melodías entrelazadas, nos habla de la contemplación y la vivencia del crepúsculo.

Sortilegis (2009) –*Sortilegios*–, no parte de otros lenguajes artísticos sino de los sentimientos del autor; escrita para flauta – que actúa de representación del propio yo del autor y que asume un protagonismo notable– y trío de cuerda, se inicia con *L'espera* (La espera), rayana en la ansiedad; *Aquella nit de plata* (Aquella noche de plata), transmite una intensa sensación de felicidad y plenitud. *Joia* (Alegria), el último movimiento, tiene un claro carácter de danza acentuado por el pizzicato.

Josep M. Vilar

Josep Padró Sala

Nacido en Manresa (Catalunya) inicia su formación musical en el *Conservatori* de esta ciudad.

Estudios de flauta travesera, que perfecciona

con Salvador Gratacos y Willy Freivogel, participando como solista en diversos grupos de música de cámara, jazz y sinfónicos.

Estudios de flauta de pico, instituyendo el *Quartet de Flautes Dolces de Manresa* (1973), con el que realiza una intensa labor de divulgación de la música antigua y obtiene el premio nacional de música de cámara *Josep M. Ruera*.

Es diplomado en *Pedagogía Musical Moderna* por el *Institut Lemmenz*, de la Universidad de Lovaina.

Estudios de armonía y composición, con una extensa producción de música para *cobla*, coral e instrumental de cámara y de obras de orientación pedagógica, habiendo obtenido diversos premios.

El año 1976 es fundador y coordinador pedagógico del *Centre de Pedagogia Musical Activa Esclat*, orientado principalmente en la sensibilización de los niños, con la aplicación de los procedimientos más avanzados de la pedagogía musical.

En el 1982 ingresa en el *Conservatori Municipal de Música de Manresa*, como profesor de flauta travesera y música de cámara, ejerciendo también como director de la Orquesta del centro.

Ha impartido varios cursos de pedagogía musical moderna, dedicados a maestros y educadores.

The works

Josep Padró, composer, conductor, teacher and instrumentalist –flute, recorder and *flabiol* (traditional Catalan wind instrument)– lives music in an integral way: none of its facets can be separated from the others and all are in symbiosis with the other arts. This appears clearly in his compositions.

In recent years, he has found the ideal means of expression in the composition of chamber works. An artistic and slow work gives rise to works that are rich in nuances which rework melodic material of notable lyricism clearly linked to the territory, often drawing on literary and pictorial references to exploit the capacity of music to suggest, express and convey sensations, feelings and emotions, inviting the subjectivity of each listener to construct his own.

This does not prevent every work or movement from having an accurate structure, which helps the listener to understand the elements that the author wishes to share with him. With these tools, Josep Padró creates works often of a free format, such as petites suites, petites as much in the number of components as in their duration. In the same way, the constant changes in tone, metrics, tempo, themes, textures... create a world of small pictures, brief, with a richness and density often comparable to those of the Lied.

The idea of elevating painting and poetry until they become music, chamber music, the subordination of standardized structures to the aim of suggestion... are elements that take us back mostly to the music of other times, as they remind us that they are ideas rooted in romanticism, which have become classical and maintain their validity especially in works as rigorous, personal and sincere as these.

Contrallums al capvespre (1985) –***Against the light at dusk***–, initially for string orchestra – presented here in a later version for quartet –, is in three movements thematically linked and composed from three poems. *Com un xiprer contraclaror* (Josep Junyent, 1930-1993) –*Like a cypress tree against the light*– is the first movement, slow, where changing landscapes, references to the *sardana* (traditional Catalan folk dance) and the dusk itself appear. *El caminant* –*The walker*– stems from a homonymous poem by Padró: at its beginning and end we hear the unisons evoking the solitude of the walker, the transformation of the landscape and the imperturbable bass, the sound image of a vigorous walk. The thematic link to the first movement that recalls us that we are still at dusk leads us to the last movement, *Les paraules* –*The words*–, based on a text by Salvador Espriu; a new evocation of the *sardana*, references to archaic sounds and the intense melodiousness of the violin... make this movement deeply change the poem that is lifted above the sadness of the former.

Llegenda d'ambició i de mort (2000) –***Legend of ambition and death***– is a rather long work compared to the previous one, also written for string quartet. Through a prelude and nine movements where the crucial moments in the tragic story narrated in the traditional Catalan song “Don Joan i Don Ramon” appear, the author composes a work to be choreographed and combined with a text which reflects the style of folk song and also imagines the moments previous to this return. Of them, the prelude, with the viola solo that concentrates the pain coursing through the story, which presents the themes, the clarity of *Migdia d'or* –*Golden midday*–, the restlessness of *Porfídiosa nit* –*Wicked night*–, the *Comiat d'amor* –*Loving farewell*–, which expresses the sadness of the farewell and the ardour of love, *Cara o creu* –*Heads or tails*–, which presents an impasse in the narration, *Presagi amarg* –*Bitter omen*–, where the traditional theme appears, and *La batalla* –*The battle*–, framed by a vigorous homophonic theme stand out. In *La derrota* –*The defeat*–, begins the folklore story; it is a very much elaborated movement with previously exposed material. In *Tràgic retorn* –*Tragic return*–, the idea of the return is emphasized, and in *Final* –*End*– it becomes evident that, despite everything, there is some room for hope.

Policromies (2006) –***Polychromies***–, derived from the observation of the colours of the roses of the festivity of Saint George, be it in the light of dusk or in an engraving,

respectively, is in three movements and for a string trio. The first movement is structured in two parts with highly contrasted and worked motives, like the third one, slow, where a world of contrasts and transformations appear, starting from a scale of greys that in reality are of all colours. Both frame the central movement, in a slow tempo, where the emotiveness of the interwoven melodies speaks with us about the contemplation and experience of the dusk.

Sortilegis (2009) –**Spells**– does not stem from other artistic languages but from the sentiments of the author. Written for the flute –in which the instrument represents the author’s inner self and plays a notable leading role– and string trio, it starts with *L’espera – The wait*–, which becomes true eagerness; *Aquella nit de plata –That silver night*– conveys an intense feeling of happiness and fulfillment. *Joia –Joy*–, the last movement, looks like a dance, an appearance that is accentuated by the pizzicato.

Josep M. Vilar

Josep Padró Sala

Born in Manresa (Catalonia), he started his musical studies in the Conservatory of Music of the same city.

Studies in the flute, which he perfected with Salvador Gratacos and Willy Freivogel. Participation as a soloist in different chamber, jazz and symphonic ensembles.

Studies in the recorder, founding the Quartet de Flautes Dolces de Manresa, (1973) – Recorder Quartet– with which he worked hard for the divulgence of ancient music and obtained the national Josep M. Ruera Award in chamber music.

Graduate in *Pedagogia Musical Moderna – Teaching of Modern Music*– at the Lemmenz Institute of the University of Louvain.

Studies in harmony and composition with an extensive production of music for *cobla* (Catalan dance orchestra), choral and instrumental chamber music, and teaching-oriented studies, having been awarded several prizes.

In 1976 he was founder and pedagogical coordinator of the Centre de Pedagogia Musical Activa Esclat –Esclat Active Music Teaching School–, mostly oriented to the sensitization of children through the application of the latest and most advanced techniques in music teaching.

In 1982 he joined the Conservatori Municipal de Música de Manresa –Municipal Conservatory of Music–, as professor of flute and chamber music, also holding the position of conductor of the in-house orchestra.

He has organized several courses in modern music teaching for teachers and educators.